

קו העוני/ רוני סומק

כֵּאלוֹ אֶפְשֶׁר לְמַתַּח קוֹ וְלוֹמַר: מִתְחַתּוֹ הָעֵנִי.

הִנֵּה הַלָּחֵם שֶׁבְּצִבְעֵי אִפּוֹר זֹלִים

נִהְיָ שָׁחַר

וְהִזְיִתִים בְּצִלְחַת קִטְנָה

עַל מַפֶּת הַשִּׁלְחָן.

בְּאוֹר, עֲפוּ יוֹנִים בְּמִטַּס הַצְּדָעָה

לְצִלְיֵי הַפְּעֵמוֹן שֶׁבִּיד מוֹכֵר הַנֶּפֶט בְּעֵגְלָה הָאֲדָמָה,

וְהָיָה גַם קוֹל הַנְּחִיתָה שֶׁל מַגְפֵי הַגּוֹמֵי בְּאֲדָמָה הַבְּצִיָּת.

הִיִּיתִי יֶלֶד, בְּבֵית שֶׁקָּרְאוּ לוֹ צְרִיף,

בְּשִׁכּוֹנָה שֶׁאֲמָרוּ עָלֶיהָ מְעַבְרָה.

הָקוֹ הַיְחִיד שֶׁרְאִיתִי הָיָה קוֹ הָאֶפֶק וּמִתְחַתּוֹ הַכֹּל נֶרְאָה

עֵנִי.

גן עדן לאורז, זמורה ביתן, 1966